

משילין פרק חמישי ביצה

ל"א

עין משפט גזר מצוה

שיש לו מתירין. למחר וליכוח או היום יאכלוהו כאלו: **קדוש** דקה היא מאד ובטלה. ומדע שהקדושים דקה היא דלמתינין (חולין דף קה:) מפני מה אמרו מים אחרונים חוצה מפני שמלח קדושים יש שממלא את העינים אלמלא דקה היא מאד ונדבקה ציד ואינה ניכרת: **ואין צולין המים בקדרה מפני רועבה.** היכר לעינים ומתניתין פוטרי צמים תנן לא שנה עיסה ולא שנה קדרה דמתניתין ברתמי איתירי מדקתני **צולין דהיינו לקדרה: עבה.** תבטיל עבה שאין רועבו ניכר והיו כעיסה: **מתני' ושלהבה.** כגון הדליק נר בשלהבת חצרו אינו מעבד צאיסור תחומין: **מועלין בה.** הנהנה ממנה מביא אשם: **ושלהבה לא נהנין.** לכתלה מדרבנן ואם נהנין לא מועלין אין חייבין קרבן מעילה לית ציה ממנא: **המוליא שלהבה פטור.** מפרש בגמרא: **גמ' גולה של ע"ו.** שנאמר ולא ידבק צידך מאומה מן החרס (דברים יג) אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו: **מאי שנה של ע"ו דשרי.** לגמרי דאפילו מדרבנן לא גזור בה דקתני מותרת וצבל הקדש קתני לא נהנין: **הקדש לא מאים ולא צדין אינשי מנייה.** כולי האי כע"ו דצדילתא דהקדש לאו משום מאיסותא אלא משום אסורא ויהי דעלמא (א) למתינין לגבי חולין צדילי אינשי מהקדש אצל לגבי ע"ו לאו צדילתא היא: **כל שפוא.** כל שיעור: **הא דרני דיש לו חייב נשואיו ציקסס.** דמיון דיש לו חייב נדבדק בו חטובה היא בכל שפוא. ומתניתין דקתני פטור כדלוקימנא לקמן צדאדייה אדויי שהיתה דולקת צדשות היחד סמוך לרשות הרבים ונפח צדו ונתקן שלהבת והפריחה לרשות הרבים: **וסיפוק ליה**

מב א מיי פ"ה מהל' י"ט הלכה טו טו"ע א"ח סימן שא סעיף יג: **מב ב מיי פ"ב מהלסת מעילה הלכה יג: מב ג מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב ד מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב ה מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב ו מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב ז מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב ח מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב ט מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א: מב י מיי פ"ו מהלסת ע"ו הל' י טו"ע י"ד סימן קמב סעיף א:**

הגהות מהר"ב ריבשובר
[א] נבדא ווא הא מנא ר' יהודה אמר מים ומנא צולין בן צעשה בן קדרה. צ"ל ר"י פוטרי בן צמים וצין צמלח קן גרסת מהלסת וזו הימה גרסת רש"י צדיה ואין צולין וכו' (ד"ק):

הגהות מהר"ב ריבשובר

[א] נבדא ווא הא מנא ר' יהודה אמר מים ומנא צולין בן צעשה בן קדרה. צ"ל ר"י פוטרי בן צמים וצין צמלח קן גרסת מהלסת וזו הימה גרסת רש"י צדיה ואין צולין וכו' (ד"ק):

מוסף תוספות

א. וכן אמרו בירושלמי מפורש (שבועות פרק ו הלכה ג) ואם כן מים ומלח למה אינן בטלים לגבי עיסה. רש"י. ב. המוציא חמץ של הקדש בפסח. מ"פ. ג. ומכל מקום לא בדילי כל כך כמו בעבודה וזה. ד. והא במנא נבדא הוא מצי לשנויי ולא וכשאין צריך לכלי רש"י.

ריבנו חננאל

רב אשי אמר זו העישה מחו מותרת והיא לא דבר שיש לו מתירין ולא בטיל אפילו באלף. ר' יהודה פוטר במים מפני שאין בתו מותר כלומר נבלעין הן. ואשקנין לר' יהודה מלח לא בטיל. והתניא ר' יהודה אומר מים ומלח בטילין בין בקדירה. ביצה בין בקדירה ופרקינן לא קשיא מתניתין במלח סדומית שאינו ניתוח במים אלא עד שיחוק. ברייתא במלח איסורית. והתני ר' יהודה אומר מים ומלח בטילין בעיסה ואין בטילין בקדירה מפני רועבה. כלומר בעיסה נבלעו ואין ניתוחין ולפיכך בטיל. וברובת הנה המים ניכרין. ופרקינן לא תניא בטילין בקדירה ברובת עבה. והא תניא אין בטילין ברה. הגחלת כרגלי הבעלים. אבל שלהבת כגון המדליק מנר לנר וכיוצא בזה כרגלי

משום דהוי דבר שיש לו מתירין וכל דבר שיש לו מתירין וכו' * ואם תאמר והא [פרישית] לעיל דלא שייך דבר שיש לו מתירין אלא צמין צמין * ו"ל דאין הכי נמי דלא אמרינן ליה אלא צמין צמין והכא גבי תחומין שאני דחמירי כאלוהי הוי מין צמין צמלח כיון דממנא הוא וע"ל דמיון דהעיסה אינה נלושה אלא ע"י המים והקדרה נתקנה בצדילת המצולין אס כן כשערב זה צוה הוי כאלוהי מין אחד:

הקדש דלא בדידי' אינשי גזרו רבנן. וקשה דצ"ק דפסחים (דף יג.) קאמר אס של הקדש הוא אין לרין לכסותו מפני שצדלים ממנו אלמלא משמע דהקדש צדילי מיניה ו"ל דאין הכי נמי דלגבי חולין צדילי ממנו אצל לגבי ע"ו לא צדילי מיניה: **והיפוק ליה משום מנא.** ור"מ דלצטיל מנא אגב שלהבת דהכי אמר צצנת פרק המצניע (דף יג.) פחות מכשיעור צבלי פטור אף על הכלי דהוי הכלי צבלי אגב האוכלין ו"ל דשאני הכא דליכא חשיבותא בשלהבת לצטל הכלי לגבה לית צה ממנא:

התנן
הרבים חייב ושלהבת פטור יהמורד הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו מאי שנא שלהבת ע"ו דשריא ומאי שנא דהקדש דאסורא ע"ו דמאיסה ובדילי אינשי מינה לא גזרו בה רבנן הקדש דלא מאים ולא בדילי אינשי מינה גזרו ביה רבנן: **המוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלהבת פטור:** והא תניא **המוציא שלהבת כל שהוא חייב אמר רב ששת כגון שהוציאו בקיסם ותיפוק ליה משום קיסם בדלית ליה שעורא דתנן:** **המוציא עצים כדי לבשל ביצה קלה אביי אמר כגון דשייפיה מנא משחא ואתלי ביה גורא ותיפוק ליה משום מנא בחספא ותיפוק ליה משום חספא בדלית ליה שעורא:** **דתנן חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו דברי ר' יהודה אלא הא דתנן המוציא שלהבת פטור היכי משכחת לה כגון דאדייה אדויי לרה"ר:** **מתני' יביר של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בבל כרגלי הממלא:** **גמ' רמי ליה רבא לרב נחמן תנן בור של יחיד כרגלי היחיד ורמינהו:** **הנהרות המושכין ומעיינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם אמר ר' רבא:** **הכא במאי עסקינן:** **במכונסין ואתמר נמי א"ר חייא בר אבין אמר שמואל במכונסין:** **ושל עולי בבל כרגלי הממלא:** **אתמר מילא ונתן לחבירו רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו רב ששת אמר כרגלי הממלא במאי קמיפלגי מר סבר בירא דהפקרא הוא ומר סבר בירא דשותפיה הוא איתבייה רבא לרב נחמן **הריני עליך חרס המורד אסור הרי****

הוא ומתיר לכוותו. אי נמי צדילתא אשמעין אציי ואפי' בחספא צעלמא נמי שאינה נאחזת כל כך חשיבה הולאה: **חרס.** לענין הולאה צבת: **כדי ליתן בין פלים לחבירו.** פלים כמו פלימי פתחים (סוכה דף ית.) ופלימי חלונות (צ"ב דף יד.) **הקבועים צמומה והן של עץ וקודרין אותם למטה ולמעלה ומשמי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוצת ומושיצין שנים זה צלד זה זרעין להושיצן צושה שלא יאח זה נמוך מזה ולא יחו עקומים וכשהאחד נוטה ונתן לתחתיו חרס או אצן להשוותו או צשאין די צרוצת שניהם מצדילן זה מזה מעט ונתן חרסים דקים ציניהם: אלא הא דתנן מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני דאדייה אדויי. כמו וידו אצן צי (א"כ א): **מתני' רגלי היחיד.** אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **רגלי אוסה העיר.** אלפים לכל רוח חוץ לעצורין: **ושל עולי בבל.** העשויין לעצורי דרכים צצמלע הדרך ועשאוס אלא הגולה לשתות צעלותם: **רגלי הממלא.** מפני שהוה הפקר והפקר נקנה הצצה והאם צה אצל דהיינו מוליכין אלא כרגלי וליה דרצי יוחנן דלמר חפאי הפקר קונים שציתה לעצמן צמקומן. וכ"כ הוה א"כ הוה ליה למינה הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסברי יש צדיה להחמיר ואמרינן הוצר דמאחמול נמי הוצר דלהאי גצרה חזו וצרוצתיה קיימי וצדיריבין (דף מה.) נמי דלא כרבי יוחנן בן גורי מתוקמא: **גמ' נהרוס המושכין.** היינו סתם נהרות שיש להם משך להלאה ממקום מקור צציעתן. ומעיינות הנובעין. ואין יוצאין מגומות צציעותן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם.** אין להם שום שציתה לא צמקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין כרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרשי' בעירובין צפרק מי שהוליאסור: **מילא ונתן לחבירו.** וכגון שמינלא לצורך חבירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צדיה כרגלי הממלא: **כרגלי מי שנתמלאו לו.** דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רב ששת סבר בירא דהפקרא הוא.** והמגביה מציאה לחצרו לא קנה חצרו כדלמתינין צצבה מציאה צצנים אוחזין (דף י.) דהוי תופס לצעל חוב צמקוס שצב לאחריים אלא המגביה קנה. ורב נחמן סבר בירא דשותפיה הוא לא הפקיריהו צני הגולה אלא נתנוהו לכל ישראל שיהיו שותפין בו וכשאמר זה לחבירו למלאות לו ממלוקו והלך צצלימותו נעשה שלוחו ואין זה מגביה מציאה: **המורד אסור.** מי שהטול עליו הגדר אסור לשהות מזה שגדר הנטר דה"ק ממנו עליו הקדש:**

כל אדם. כלומר אין בה ממש לקנות שבותה. ת"ר ה' דברים נאמרו בגחלת. גחלת כרגלי הבעלים. גחלת של הקדש הנהנין ממנה מועלין בה, וגחלת של ע"ו אסורה. והמוציא גחלת לרה"ר חייב. והמורד הנאה מחבירו אסור בחלתו. ומותר בשלהבת שלו. כלומר מדליק מנרו וכיוצא בו מותר. והרי הוא כרגלי כל אדם, והוא אסור של הקדש לא נהנין ולא מועלין. ואם משיל ע"ו היא מותרת. והמוציא שלהבת לרה"ר. כגון שנפח בפיו וכיוצא בזה ורחה השלהבת מרשות היחיד לרשות הרבים פטור. והוה פירוש דאדייה אדויי. אבל אם הוציא שלהבת בקיסם שהוא חתיכת עץ, אצ"פ דליכא בהאי עץ שיעור כדי לבשל ביצה קלה, או שנפח משחא בחספא פחות ממה שראוי לתתו בין פצים לחבירו, או פתילה דולקת וכיוצא באלו חייב, ואינו פטור בשלהבת אלא בזמן דאדייה אדויי כמו שפירשתי למעלה. [מתנ'] בור של יחיד כרגלי. והפנינה נהרות המושכין ומעיינות הנובעין כרגלי כל אדם, והא סתמא קתני דאפילו [של] יחיד, וקתני כרגלי כל אדם, ו"ל רב נחמן לרבא מתניתין במכונסין, כגון מי גשמים בדורותיו וכיוצא בהן. (ה) הנובעין כרגלי כל אדם. ושל אנשי העיר כרגלי אחר אותה העיר ושל עולי בבל כרגלי הממלא. איתמר מילא מים מבור של עולי בבל ונתנם לחבירו, רב נחמן אומר כרגלי מי שנתמלאו לו, קסבר בירא דשותפיה ניהו, ומחלקו נתן לו. ורב ששת אמר כרגלי הממלא, קסבר בירא דהפקרא הוא והממלא הוא הוזהב בהן. איתבייה רבא לרב נחמן מהיא דתנן בנדרים פרק השותפין שנדרו הנאה זה מזה, אמר רבאון לשמעון הריני עליך חרס שמעון המורד אסור, אם איל

הוא ומתיר לכוותו. אי נמי צדילתא אשמעין אציי ואפי' בחספא צעלמא נמי שאינה נאחזת כל כך חשיבה הולאה: **חרס.** לענין הולאה צבת: **כדי ליתן בין פלים לחבירו.** פלים כמו פלימי פתחים (סוכה דף ית.) ופלימי חלונות (צ"ב דף יד.) **הקבועים צמומה והן של עץ וקודרין אותם למטה ולמעלה ומשמי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוצת ומושיצין שנים זה צלד זה זרעין להושיצן צושה שלא יאח זה נמוך מזה ולא יחו עקומים וכשהאחד נוטה ונתן לתחתיו חרס או אצן להשוותו זה מזה מעט ונתן חרסים דקים ציניהם: אלא הא דתנן מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני דאדייה אדויי. כמו וידו אצן צי (א"כ א): **מתני' רגלי היחיד.** אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **רגלי אוסה העיר.** אלפים לכל רוח חוץ לעצורין: **ושל עולי בבל.** העשויין לעצורי דרכים צצמלע הדרך ועשאוס אלא הגולה לשתות צעלותם: **רגלי הממלא.** מפני שהוה הפקר והפקר נקנה הצצה והאם צה אצל דהיינו מוליכין אלא כרגלי וליה דרצי יוחנן דלמר חפאי הפקר קונים שציתה לעצמן צמקומן. וכ"כ הוה א"כ הוה ליה למינה הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסברי יש צדיה להחמיר ואמרינן הוצר דמאחמול נמי הוצר דלהאי גצרה חזו וצרוצתיה קיימי וצדיריבין (דף מה.) נמי דלא כרבי יוחנן בן גורי מתוקמא: **גמ' נהרוס המושכין.** היינו סתם נהרות שיש להם משך להלאה ממקום מקור צציעתן. ומעיינות הנובעין. ואין יוצאין מגומות צציעותן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם.** אין להם שום שציתה לא צמקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין כרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרשי' בעירובין צפרק מי שהוליאסור: **מילא ונתן לחבירו.** וכגון שמינלא לצורך חבירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צדיה כרגלי הממלא: **כרגלי מי שנתמלאו לו.** דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רב ששת סבר בירא דהפקרא הוא.** והמגביה מציאה לחצרו לא קנה חצרו כדלמתינין צצבה מציאה צצנים אוחזין (דף י.) דהוי תופס לצעל חוב צמקוס שצב לאחריים אלא המגביה קנה. ורב נחמן סבר בירא דשותפיה הוא לא הפקיריהו צני הגולה אלא נתנוהו לכל ישראל שיהיו שותפין בו וכשאמר זה לחבירו למלאות לו ממלוקו והלך צצלימותו נעשה שלוחו ואין זה מגביה מציאה: **המורד אסור.** מי שהטול עליו הגדר אסור לשהות מזה שגדר הנטר דה"ק ממנו עליו הקדש:**

הוא ומתיר לכוותו. אי נמי צדילתא אשמעין אציי ואפי' בחספא צעלמא נמי שאינה נאחזת כל כך חשיבה הולאה: **חרס.** לענין הולאה צבת: **כדי ליתן בין פלים לחבירו.** פלים כמו פלימי פתחים (סוכה דף ית.) ופלימי חלונות (צ"ב דף יד.) **הקבועים צמומה והן של עץ וקודרין אותם למטה ולמעלה ומשמי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוצת ומושיצין שנים זה צלד זה זרעין להושיצן צושה שלא יאח זה נמוך מזה ולא יחו עקומים וכשהאחד נוטה ונתן לתחתיו חרס או אצן להשוותו זה מזה מעט ונתן חרסים דקים ציניהם: אלא הא דתנן מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני דאדייה אדויי. כמו וידו אצן צי (א"כ א): **מתני' רגלי היחיד.** אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **רגלי אוסה העיר.** אלפים לכל רוח חוץ לעצורין: **ושל עולי בבל.** העשויין לעצורי דרכים צצמלע הדרך ועשאוס אלא הגולה לשתות צעלותם: **רגלי הממלא.** מפני שהוה הפקר והפקר נקנה הצצה והאם צה אצל דהיינו מוליכין אלא כרגלי וליה דרצי יוחנן דלמר חפאי הפקר קונים שציתה לעצמן צמקומן. וכ"כ הוה א"כ הוה ליה למינה הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסברי יש צדיה להחמיר ואמרינן הוצר דמאחמול נמי הוצר דלהאי גצרה חזו וצרוצתיה קיימי וצדיריבין (דף מה.) נמי דלא כרבי יוחנן בן גורי מתוקמא: **גמ' נהרוס המושכין.** היינו סתם נהרות שיש להם משך להלאה ממקום מקור צציעתן. ומעיינות הנובעין. ואין יוצאין מגומות צציעותן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם.** אין להם שום שציתה לא צמקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין כרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרשי' בעירובין צפרק מי שהוליאסור: **מילא ונתן לחבירו.** וכגון שמינלא לצורך חבירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צדיה כרגלי הממלא: **כרגלי מי שנתמלאו לו.** דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רב ששת סבר בירא דהפקרא הוא.** והמגביה מציאה לחצרו לא קנה חצרו כדלמתינין צצבה מציאה צצנים אוחזין (דף י.) דהוי תופס לצעל חוב צמקוס שצב לאחריים אלא המגביה קנה. ורב נחמן סבר בירא דשותפיה הוא לא הפקיריהו צני הגולה אלא נתנוהו לכל ישראל שיהיו שותפין בו וכשאמר זה לחבירו למלאות לו ממלוקו והלך צצלימותו נעשה שלוחו ואין זה מגביה מציאה: **המורד אסור.** מי שהטול עליו הגדר אסור לשהות מזה שגדר הנטר דה"ק ממנו עליו הקדש:**

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בשום וכו' וא"ת ע"י גר"ש פ"ו מ"ג ששע"ט:

מוסף רש"י

וכל דבר שיש לו מתירין אפילו בא"ף לא בטיל. א"ע"ג דמלאוויטא חד צבתי צטיל דמכיר אחרי צבתי להטות, תאמר נכני הוליא ויש לו מתירין לאחר זמן לא צלננו צאיסור על ידי ציטול (הע"ג א). כדיר לבשל ביצה קלה. כדיר מפורש (שבת פ.) שזי צילת מתנגלות שהיא קלה לצלל ולא בשע"ט כל ציפה שע"ט אלא כגורגרת מצינה קלה (שבת פ"ג). חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו. כשמתקנין צציעין ועמדות וקודות ועשין סוחר יש קודות על הארץ ויש חלל צין זה ליה. סומקן מתמחי שאל יתעסק (ש"ס א). פלימי חלונות צצמולקן ומהקין זה מזה צרוצת התנן ליכנס מזה צין כל אחד ואחד ונתן צמומה למטה ולמעלה חרס רוב צין זה ליה ונתן צע"ט והחרס עב והוה שס צלפן (ב"ב ב.). בור צעל הצור, אלא קנה מזה אדם אחר או יסול להוליק אלא למקום שזו יסול להוליק, ואם עירב זה הוליק למחר אין יסול זה הוליק חוץ לעיר צצל מעבד אפילו פסקיה אמת (ש"ס א). נהרות המושכין ומעיינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם. משום דמליד דנייד ליתיה א"כ ולא קני שציתה ואע"פ שצב מחוק למתוס, כל אדם מוליכין למקום שע"ט לו ליתן (שבת קכ"ב) צין מידי לא קני שציתה ואפילו כל ש' יחיד אין כרגליו (ש"ס א). הריני עליך חרס. נכסי יהיו עליך חרס. המורד אסור. אצל המעיר מותר (נדרים סו.).

כל אדם. כלומר אין בה ממש לקנות שבותה. ת"ר ה' דברים נאמרו בגחלת. גחלת כרגלי הבעלים. גחלת של הקדש הנהנין ממנה מועלין בה, וגחלת של ע"ו אסורה. והמוציא גחלת לרה"ר חייב. והמורד הנאה מחבירו אסור בחלתו. ומותר בשלהבת שלו. כלומר מדליק מנרו וכיוצא בו מותר. והרי הוא כרגלי כל אדם, והוא אסור של הקדש לא נהנין ולא מועלין. ואם משיל ע"ו היא מותרת. והמוציא שלהבת לרה"ר. כגון שנפח בפיו וכיוצא בזה ורחה השלהבת מרשות היחיד לרשות הרבים פטור. והוה פירוש דאדייה אדויי. אבל אם הוציא שלהבת בקיסם שהוא חתיכת עץ, אצ"פ דליכא בהאי עץ שיעור כדי לבשל ביצה קלה, או שנפח משחא בחספא פחות ממה שראוי לתתו בין פצים לחבירו, או פתילה דולקת וכיוצא באלו חייב, ואינו פטור בשלהבת אלא בזמן דאדייה אדויי כמו שפירשתי למעלה. [מתנ'] בור של יחיד כרגלי. והפנינה נהרות המושכין ומעיינות הנובעין כרגלי כל אדם, והא סתמא קתני דאפילו [של] יחיד, וקתני כרגלי כל אדם, ו"ל רב נחמן לרבא מתניתין במכונסין, כגון מי גשמים בדורותיו וכיוצא בהן. (ה) הנובעין כרגלי כל אדם. ושל אנשי העיר כרגלי אחר אותה העיר ושל עולי בבל כרגלי הממלא. איתמר מילא מים מבור של עולי בבל ונתנם לחבירו, רב נחמן אומר כרגלי מי שנתמלאו לו, קסבר בירא דשותפיה ניהו, ומחלקו נתן לו. ורב ששת אמר כרגלי הממלא, קסבר בירא דהפקרא הוא והממלא הוא הוזהב בהן. איתבייה רבא לרב נחמן מהיא דתנן בנדרים פרק השותפין שנדרו הנאה זה מזה, אמר רבאון לשמעון הריני עליך חרס שמעון המורד אסור, אם איל